

[Fisker.]

gøres, er det baade heldigt, at det bliver gjort nu, og tillige, synes det mig, mest naturligt. Men det er alligevel rigtigt, at Hovedstaden paa mange Omraader indtager en Særstilling fremfor de øvrige Byer. Ikke alene ved sin Størrelse, men ogsaa paa andre Omraader indtager Hovedstaden en Særstilling, og man har ogsaa fra alle Sider hidtil ment, at den burde have en særlig Skatteordning. Jeg har talt med Folk i Hovedstaden, som er meget nøje inde i disse Spørgsmaal, og de mener, at man vil være bedst tjent med her i Byen fremdeles at have en Skatteordning, hvori Detaillerne er noget forskellige fra de øvrige Kommuner her i Landet. Man kan forhaabentlig undersøge dette i det kommende Udvalg og nærmere forhandle derom. Jeg vil angaaende dette Spørgsmaal slutte med at sige, at enten man vedtager, at der skal være en Fællesordning gældende for Hovedstaden og for de øvrige Byer, eller man vedtager en speciel Ordning for København-Frederiksberg, maa jeg selvfølgelig fastholde, at Princippet ogsaa maa gælde for Hovedstaden saa vel som for de øvrige Byer.

I § 7 omhandles Beskatningen i Kommuner af den tredje Kommunetype, nemlig Amtskommunerne. Dette høje Ting har i de to foregaaende Samlinger indgaaende drøftet Amtsbeskatningen paa Grundlag af de af det ærede Medlem Hr. Krag fremsatte Lovforslag. Nu kommer der altsaa atter et Forslag til ændrede Amtsskatter, og den Forhandling, som vi maatte afbryde i Foråret 1929, kan maaske saa atter optages og forhaabentlig føre til Resultater. Det foreliggende Lovforslag er af væsentlig anden Karakter end det ærede Medlem Hr. Krags. Som man vil vide, var det ærede Medlem Hr. Krags Mening den, at man skulde vælte Dele af Amtsskatterne over paa Sognekommunerne og derved flytte Skattebyrden fra fast Ejendom over paa de arbejdsskabte Indkomster, som lige fra Toppen til Bunden derved fik et større Skattetryk end hidtil. Forslaget her tager skarp Afstand fra dette Synspunkt. Man kan maaske nok uden at gaa for vidt sige, at de i sin Tid fra Venstres Side fremsatte Forslag om ændrede Amtsskatter var noget mangelfuldt underbygget i saglig Henseende. Deres Hovedformaal bestod i at fritage Godsejerne og de større Gaardejere for en Del af de faste Skatter, der som Prioriteter var nedfældet paa Ejendommene. Dette Lovforslag forekommer mig derimod at være sagligt begrundet. Hvis vi tager Beskatningen af fast Ejendom paa Landet under eet, vil vi se, at den udgjorde

ved Aarets Begyndelse 77 pCt. af alle direkte Skatter, i Aaret 1928—29 55,4 pCt., og heraf udgjorde Amtsbeskatningen en stedse mindre Del. I 1901—02 beløb Amtsskatterne sig til 38 pCt. af alle direkte Skatter, i 1924—25 til 23 pCt. og i 1928 til 19,7 pCt., idet Motor-skatten tilførte Amterne for hvert Aar stadig større Indtægter. Det er Kendsgerninger, som man er klar over ude i Landet, og jeg er sikker paa, at disse Kendsgerninger sammen med den Utilfredshed, man nærede i Sognekommunerne over at skulle fungere som Skatteopkrævere for Amtet, over at skulle skaffe ca. Trediedelen af Amtsfondsbeløbet ved Ligning paa Sognekommunernes Skatteydere uden at kunne øve Indflydelse paa Beløbets Anvendelse, rejste i Landet en meget stærk Uvillie mod hele dette Forslag, og det varede heller ikke længe, før Dønningerne af de mange Møder og de mange Forhandlinger i Landet om denne Sag naaede ind til Amtsraadene, der som Følge af en efter min Mening ganske uretfærdig Valgmaade beherskes af den moderate Gaardmandsklasse, og hvor man tog Hensyn til disse Diskussioner og disse Forslags hele politiske Karakter. Dette er temmelig sikkert Bevæggrunden til, at en Række Amtsraad det sidste Par Aar langt stærkere end før har benyttet § 50-Bestemmelsen, som tillader at overføre indtil Trediedelen af Amtsskatten paa Sognekommunerne. I en meget lang Aarrække benyttede Amtsraadene slet ikke eller dog meget varsomt denne særlige Beskatning. Selv i Skatteaaret 1920—21, da Amtsskatterne naaede Topunktet med 47,6 Millioner, overførtes til Sognekommunerne kun 3,9 Millioner eller godt 8 pCt. 8 Amtsraad har overhovedet ikke brugt § 50, og kun et enkelt, Københavns Amt, hvor man har særlige Forhold, bruger Paragraffen fuldt ud. I 1928—29 var den samlede Ejendomsskat gaaet ned til 28,8 Mill. Kr., og paa Kommunerne lignedes nu 4,8 Mill. Kr. eller over 16 pCt. heraf, en Overvæltning, der altsaa er fordoblet paa ganske faa Aar, og nu er det kun 5 Amtsraad, der undlader at benytte § 50. I indværende Skatteaar, 1929—30, bliver denne Udvikling fortsat i samme Retning, den samlede Amtsskat gaar ned til 25½ Mill. Kr., og det overvæltede Beløb vokser til 18,2 pCt. heraf, og for det kommende Aar ser det efter de udarbejdede Budgetter ud til, at man søger at gaa endnu videre ad samme Vej. Saa godt jeg har kunnet, har jeg fulgt med Avisernes Omtale af Amts-budgetternes Behandling i Amtsraadene, og det forekommer mig, at der nu kun er 2 Amtsraad tilbage, som ikke bruger § 50,